

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 386/2017
12.04.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, као председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, ..., у реструктурирању, коју заступа пуномоћник Александар Тодоровић, адвокат из ..., против тужених 1. ББ, ..., у стечају кога заступа пуномоћник Миљан Рајковић, адвокат из ..., 2. ВВ, ... и 3. ГГ, ..., које заступа пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3078/15 од 22.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3078/15 од 22.02.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 13254/11 од 12.03.2015. године, у ставу I изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе, ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди потраживање према првотуженом ББ, у стечају ..., у износу од 45.436.247,00 еура са законском затезном каматом од 30.11.2011. године до исплате све у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе друго и трећетуженог да му солидарно исплате износ од 45.436.247,00 еура са законском затезном каматом од 30.11.2011. године до исплате све у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом IV изреке обавезан је тужилац да исплати првотуженом износ од 447.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 3078/15 од 22.02.2017. године одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду. Ставом два изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права. Трошкове није тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 399. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 125/04,...111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 72/11 ...55/14) Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијски наводи у вези утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, у првостепеном поступку не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 398. Закона о парничном поступку. Ревизијом тужиоца се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361 став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку јер побијана пресуда не садржи никакве недостатке због којих се не би могла испитати јер су у њој наведени јасни разлози о битним чињеницама који нису у противречности са стањем у списима.

Према утврђеном чињеничном стању тужени су као чланови конзорцијума закључили са Агенцијом за приватизацију РС, Уговор о продаји друштвеног капитала друштвеног предузећа за производњу ... АА Уговор је закључен 11.04.2016. године и предмет уговора је била продаја 100 % укупног капитала субјекта приватизације. Наведеним уговором је био предвиђен минимални инвестициони програм који су тужени морали да испуне, а који је подразумевао инвестирање и завршавање започете изградње погона Након тога закључена су два анекса уговора о продаји друштвеног капитала и две допуне од 19.06.2007. године и 08.08.2008.године. Допуном 1. измењена је обавеза из минималног инвестиционог програма тако што је искључења обавеза инвестирања и завршетка започете градње погона Скупштина друштва АА је донела дана 01.08.2007. године одлуку о продаји производног погона ... и истог дана је са купцем из ... закључен уговор о продаји опреме тог погона. Тужени већински власници тужиоца донели су одлуку о продаји спорне опреме за цену од 32.500.000,00 еура што оквирно одговара процењеној вредности истог погона на дан вештачења при чему су средства исплаћена на рачун АА искоришћена за измирење доспелих обавеза. Спорни погон приликом продаје био је изграђен 77,54%, а укупна потребна улагања за реализацију генералног пројекта изградње постројења за производњу ... на дан вештачења под претпоставком да опрема није продата би износила 9.411.222,00 еура. Из налаза и мишљења Комисије вештака утврђено је да је АА у целом пословном периоду пословала нерентабилно те пројекат погона ... не би гарантовао повраћај инвестиција нити остварење добити.

Имајући у виду утврђено чињенично стање нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови за обавезивање тужених на плаћање накнаде штете у виду изгубљене добити, с обзиром да није било штетне радње тужених.

Неоснован је ревизијски навод да је штетна радња тужених управо продаја спорног погона која је дефинитивно онемогућила даљи развој и смањење губитака у производњи тужиоца.

Ревидент је изгубио из вида неспорну чињеницу да је Агенција за приватизацију туженима накнадно искључила обавезу улагања и завршетка погона Таква одлука је донета јер је Агенција закључила да би спорно инвестирање било нерентабилно. Ова пословна процена Агенције потврђена је и Налазом и мишљењем Комисије вештака у овом поступку. Управо је утврђено да уговорено улагање у ... не би исплатило инвестицију нити донело добит предузећу већ само евентуално минимално смањење губитка у односу на већ постојећу производњу погона

Стога, тужилац по редовном току ствари није могао основано очекивати стицање добити односно смањење губитака од спорног погона.

Нема штетне радње тужених у том смислу ни од продаје погона јер је реална новчана противредност истог ушла у имовину тужиоца. Поред наведеног спорни погон пре продаје није радио 20 година, па ни улагање не би поправило стање без обзира чија би то инвестиција била (тужених или неког каснијег купца капитала).

У тој ситуацији по редовном току ствари нема очекиване добити па су правилно нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 154,155 и 189. Закона о облигационим односима у вези са чланом 31. и 32. Закона о привредним друштвима, када су закључили да тужени нису дужни платити тужиоцу утужени износ на име изгубљене добити.

Из наведених разлога применом члана 405 став 1. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић